

pa se je oglasilo dete: „Mama, kje si?“ Mož se je prijel za glavo, v burji in strasti je bil pozabil deteta. Kaj ž njim? „Vun, vun“, je tulila burja... Junaško so potegnili konji, dirjali en čas in se ustavili. Zavozili so v zamet tik nizke hiše. Voznik je klel in stopil z voza. Potnik se je ozrl naglo — vas je tu, zakrita, zasnežena, nikdo ga ne vidi. Naglo je prijel dete in ga postavil rahlo tik hiše. „Mama...“ je zastokalo in že so drčale sani naprej.

Za njimi je pela burja svojo zmagoslavno pesem, igrala se z vranjimi lasmi mlade mrtve

žene na dnu Globovnika, razplela ji dolgo kito in obkrožila glavo s črnim kolobarjem. Pojoč je metala sneg na še gorko truplo — pojoč o minljivosti človeške ljubezni, o zlobi človeških src... Sani so pa drčale po zasneženi pokrajini, mimo vasi in pristav. V njih se je tresel zamotan mož. Oprostil se je, a bilo ga je groza te prostosti. Grozna noč je nastala in ga plašila. Videlo se mu je, da se dviga stvarstvo in mu preti — in mož, ki ni verjel v nadnaravne moči, se je tresel pred srdom razljučene narave.

(DALJE.)

MARIJAN:

MALORUSKA.

Osedlajte mi konjiča,
čilega konjiča!
„Kaj ti boče čili konjič?“
Črez poljano ga pojezdil
v diru hitrem kakor sokol.
„Česa boš iskal v poljani,
saj ni tamkaj divje orde?“
Oj, ne bodem bojeval se,
ne prelival gorke krvce;
sladki mir mi polni dušo
in srce ljubezen vroča.
Siva mati, dobra mati
joče se, nestrpno čaka,
kdaj jo sinko bom obiskal...

Črez poljano je pojezdil
v diru hitrem kakor sokol,
črez poljano je prijezdil
pa je našel kočo prazno.

Vprašal ptičico je drobno:
„Kam odšli so draga mati,
da je naša koča prazna?
Če si videla, povej mi!“

Za vasjo mu pokazala
je gomilo sveže zemlje
in mu žalostno zapela:

„Čakala je, hrepenela,
hrepenenja je umrla.
Pa so v grob jo položili,
v njem počiva dan že tretji...“

Zjokal mladi se junak je
in poljubil svežo zemljo,
zmolil pet je očenašev
pa zaželel si nebes.

